

Jytte bøjede Hovedet som under et Slag. Hun havde i nogle Minutter være lukket ind i Lykkens Rige. Nu blev det mørkt for hendes Øjne, og hun saa som i et Syn hans afdøde Kærestes Lig synke ned i Bølgerne.

„Jeg forstaar Dem nu!“ sagde hun, efter at hun en Tid havde ladet ham vente paa Svar. „Det er et forædlet Fremtidsbillede af mig, De er kommen til at sætte Pris paa, Pastor Gaardbo! Men saa kender De mig alligevel ikke rigtigt. Deres gode Tro til mig vilde jeg altfor sørgeligt skuffe. Jeg er ganske rigtigt aldrig bleven præsenteret for Deres Gud; men jeg bryder mig heller ikke om at blive det. De har talt saa meget til mig om hans Kærlighed; men den tror jeg ikke paa. Mit Indtryk af ham er et ganske modsat.“

„Frøken Abildgaard! Nu forsynder De Dem!“

„Det gør jeg vist,“ svarede hun og rejste sig. „Men saa er Skylden virkelig Deres, Pastor Gaardbo! De siger, at De holder af mig, og samtidig fortæller De mig, at De har det bedste Haab om min fremtidige Forbedring. Det er saa komisk, at jeg kun kan le af det; men i Grunden burde jeg vistnok føle mig fornærmet.“

„Kære Frøken! Jeg vil jo i alle Henseender kun Deres Bedste!“

„Det tror jeg gerne; men jeg foretrækker at gaa gennem Verden med aabne Øjne og bruge min Smule Forstand. Det giver ikke netop det lyseste eller gladeste Syn paa Tilværelsen — det er sandt! Men til Gengæld spares man undertiden for en Skuffelse. Og jeg forsikrer Dem, det har ogsaa sin Tilfredsstillelse at vide sig assureret mod den Slags Ulykker. Der er jo nok af dem i Forvejen! Men det har vi nu talt om saa ofte, og der er ingen Grund til at fortsætte den Diskussion. Jeg vil derfor sige Dem Farvel, Pastor Gaardbo! — Nej, jeg ber Dem om ikke at følge mig. Jeg vil helst gaa alene. — Lev vel!“

Hun sagde de sidste Ord, idet hun saa paa ham med et dvælende Blik uden at give ham Haanden. Præsten betragtede hende med store, uroligt bønfoldende Øjne. Han kunde ikke faa sig